

1999/43 ▼ ÁRA: 117 Ft

NŐK LAPJA

5

Születésnap milliő

A szerelem
titkos nyelve

Soma:
egy szemtelenül
szabad nő

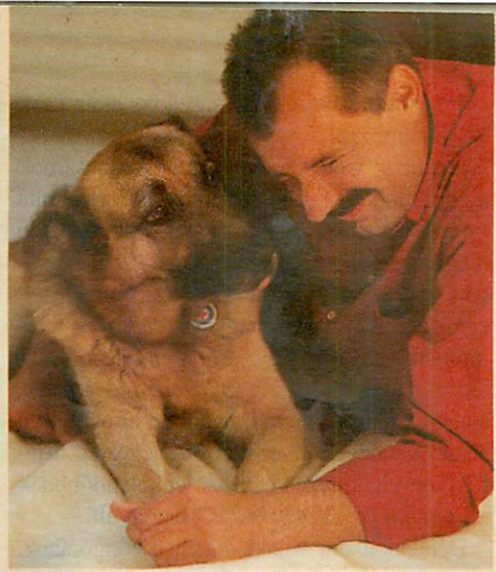
**EXKLUZÍV
INTERJÚ**

Manócsal

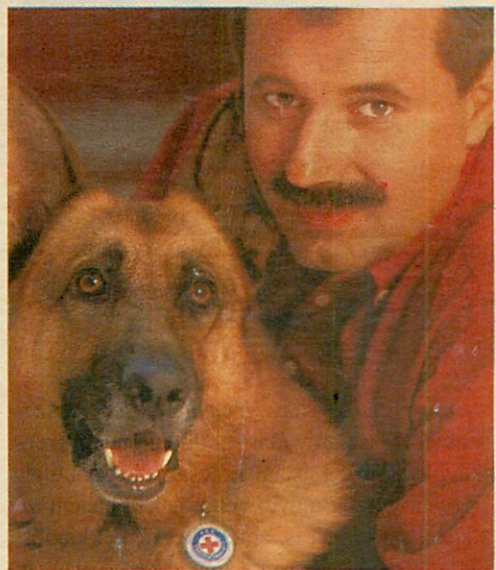
99043

9 771419 548001

FOTÓ: FALUS KRISZTA

A kívülállók úgy gondolják, hogy az újságíró élete nagyon érdekes, és főként azért irigylik a tollforgatókat, mert sok-sok híres

emberrel találkoznak a munkájuk során. Ami, persze, így is van. Ám vannak az újságíró életében olyan pillanatok, amelyek sokkal többet jelentenek annál, mint amikor a zsurnaliszta egy ünnepezt színésszel randevúzik. Ilyen volt az is, amikor végre interjút készíthettem Magyarország egyik leghíresebb személyiségeivel: az életmentő kutyával, Manccsal.

Exkluzív interjú

Természetesen egy beszélgetésre készülni kell. Ehhez megvannak a bevált források, ahonnan az újságíró megszerzi a szükséges információkat, hogy előtanulmányokat készíthessen interjúalanyáról. Ehhez a feladathoz nem volt szükségem sok munkára. Reméltem, jól meg fogjuk érteni egymást. És otthonról is megerősítést kaptam: Mázli kutyám azt mondta, nem lesz nagy gondom Manccsal. Ahogy ő a tévében látta, intelligens, jól nevelt ebtárssal lesz dolgom.

Amikor a megbeszélte randevúra megérkezett, hűvös volt és kimért. Csendesen baktatott a gazdája, *Lehoczky László* mellett. Rögtön hölgyek rohanták meg, akik dicsérték, becézték őt. Aztán *Lehoczky* úr kettesben hagyott minket, hisz arról volt szó, hogy nyugodtan beszélgethetünk.

– *Nem is tudom, hogyan szólítsam Önt.*

– *Hogy szólítson?* Egyszerűen Mancsnak. A gazdám, *Lehoczky László* Mancsinak, *Macsetának* szokott még becézni. A

születésemkor egyébként a *Miskolci Sátán* *Mancs* nevet kaptam, de ezt a hivatalos megszólítást nem nagyon kedvelem. És nem is érzem magamat ilyen komolynak.

– *Emlékszik a szüleine, testvéreire?*

– Természetesen. Ahogy ezt mondani szokták, jó családból származom. Édesapám több díjat is nyert élete során, édesanyám inkább a gyerekek körül tüsténkedett. Tizenegyen voltunk az alomban, és bizony, ez jól jött, hisz ősszel születünk, ami-

kor már kezdődtek a talaj menti fagyok. Igazából a gyermekkoromból nem sok emlékem maradt, de a testvéreim még mindig hiányoznak.

– *Mikor találkozott először a későbbi gazdájával?*

– Héthetes koromban. Neki már előttem is volt kutyája, akit mentésre képeztek ki. Sokáig gondolkodtak azon, milyen fajta volna a legjobb. Úgy vélték, egy németjuhász nem a legmegfelelőbb választás egy negyedik emeleti panellakásba. Aztán valahogy mégis az én családfajtám mellett döntöttek. Nekem már az első találkozásakor szimpatikus volt a Laci, mert én így szólítom őt. Hogy őszinte legyek, mindent be is vettem, hogy felhívjam magamra a

– Inkább munkának nevezném, nem kiképzésnek. A gazdám teljesen profinak bizonyult, mert én először játéknak vettem az egészet. Ő azt mondja, a legfontosabb az volt, hogy megszokjam a családot, és főként őt. Kicsit persze furcsa volt, amikor egy szatyorban csücsültem, és úgy villamosoztunk. Később kiderült, erre azért volt szükség, hogy szokjam a zajt, a mozgást, az embereket, és kívül legyek az életteremen. Tudom, hogy ez kicsit furán hangzik az én számból, de könnyen tanultam. Akkor kaptam dicséretet, amikor jól elvégeztem egy feladatot, amikor pedig nem sikerült valami, kutyául éreztem magam. Aztán a különböző hangadásokat gyakoroltuk, és ez még mindig tart. Újabb

tem, mert éjszaka mentünk. Még csak egyéves voltam.

– *Mi az ön feladata ilyenkor?*

– Legfőképpen az, hogy megtaláljam az élő embert, akármilyen mélyen is van a romok között, vagy messze az erdőben. Minden feladatot szívesen elvégzek, ha Lacival dolgozhatom. És hát elég szép munka a miénk. Mindig azt szoktuk mondani: mi, a miskolci mentők egy csapatban küzdünk. Eddig összesen kilenc ember életét mentettük meg. A gazdám úgy véli, én egy élő műszer vagyok, aki megmutatja, hol van a keresett személy. Hisz én kilenc méter mélyről is érzek szagot, ahová már az infrás kereső sem férhet be. Aztán a többi már nem az én feladatom.

FOTO: MTI

Törökországban óriási élmény volt számomra, hogy megmenthettem egy kislány életét

figyelmét. Sikerült. Aztán mégsem ment olyan simán a dolog, mint ahogy én azt néhány hetes fejjel elgondoltam.

– *Miért, mi volt a gond?*

– Nem én voltam az első négylábú a családban. *Csepi*, aki egyébként terrier, már elfoglalta a főhelyet. De azért idővel megbarátkoztunk egymással. A gazdám felesé-

és újabb dolgokat tanulunk meg egymásról, egymástól a gazdával.

– *Hogyan kezdődik egy átlagos reggele?*

– Mondanom sem kell, hogy én keltem Lacit. Ilyenkor van egy kis játék köztünk, először az egyik szemét nyitja ki, utána csak a másikat. A kedvéért futok egy örömkört, aztán elkapom a papucsát, és

– *Hogyan piheni ki egy-egy munka fáradalmait?*

– Szerencsés alkat vagyok, mert könnyen el tudok aludni. Ha megyünk valahová, vagy jövünk valahonnan, én kicsit húzom a lóbort útközben. Akkor hagyunk abba egy munkát, amikor már a gazdám is elfáradt. De rajtam is meglátja, ha már nem tudok rendesen koncentrálni.

– *Merre járt már a világban?*

– Tudja, igazából azokból a helyekből, ahol megfordulunk, nem sokat látok. De jártunk már Egyiptomban, Olaszországban, Törökországban,

Manccsal

gét és kislányát is nagyon megszerettem. Persze, voltak azért nehéz pillanatok a beilleszkedés során. Nem vették túl jó néven, amikor egy papucsot elrágtam, vagy rongyot elcsentem. Állítólag kicsit sírdogáltam is az első éjszaka, de Laci odaengedett maga mellé, és megnyugodtam. Természetesen azért én is megpróbálkoztam az ágyba való feljutással, de szégyenszemre teljesen sikertelenül.

– *És hogyan kezdődött a kiképzése?*

már viszem is az ágyhoz, hogy minél előbb elinduljon a napunk. Aztán dolgozni megyünk, a Borsod Megyei Polgárvédelemnél előadó a gazdám. Így állandóan együtt vagyunk, és ha riasztás van, akkor máris indulhatunk is az árvízhez, belvízhez, vagy ha elveszett valaki.

– *Emlékszik az első munkájára?*

– Igen, de akkor még tejfelesszájú voltam. A Bükkben kerestünk egy eltűnt legényt, és az igazat megvallva, eléggé fél-

Kolumbiában, Görögországban, Szlovákiában, Németországban, Ukrajnában, Svájcban és Romániában. De a tenger! Először azt hittem, ez is ugyanolyan víz, mint a többi, amiben többször is dolgoztam, ha vízbe fúltam kerestünk. Sokáig prüszköltem, mert hirtelen beleíttam a sós lötytybe. Jól meg is bántam. Azóta hosszan szagolgotam a vizet, amit letesznek elélem.

– *Volt már komolyan beteg?*

– Igen. Mielőtt Egyiptomba mentünk.

Akkor még nem tudtam, hogy jobban kell vigyáznom minden élelemmel. Utólag kiderült, hogy patkánymérget nyaltam fel, ettől betegedtem meg. Levert voltam, kedvetlen, az utcára is alig akartam kimenni és véreset pisiltem. Élet és halál között lebegtem. Két napig infúziókat kaptam, és csak Kovács doktornak köszönhetem, hogy most itt lehetek, és beszélgethetek önnel.

– *Ha jól tudom, azóta kissé bizalmatlan az élelemmel...*

– Pontosak az információi. A gazdám sokszor kinevet, mert tíz-húsz percig is eltart, míg belekezek az evésbe. Már kölykkoromban a tápokhoz szoktattak, hisz egy-egy külföldi bevetésen nem tudnak nekem főzni. De legjobban a húsvétot és a karácsonyt kedvelem. Ilyenkor együtt a család, és kapok egy kis sonkát és fánkot is. Ezeket legtöbbször elpájzolom, de van, hogy viszek belőle Csepinek is, aki most már tizenöt éves. Igazából még mindig elhitetem vele, hogy ő az úr a háznál. Pedig, hogy őszinte legyek, már rég átvetem a hatalmat.

– *Azt is hallottam, hogy ön nagy zenekedvelő.*

– Ezt csak a bulvárlapok fújták fel. Egyszerűen arról van szó, hogy a repülőn, mielőtt elérnénk egy bizonyos magasságot, fülhallgatóval szoktam muzsikát hallgatni, a kedvencem a görög zene. Szerencsére a pilóták megengedik, hogy a gazdámmal lehessen a fedélzeten, nem zárnak be a csomagtérbe. Laci mindig jót kuncog, mert ahogy elérjük a repülési magasságot, felemelem a lábam, leesik a fejem, és már alszom is.

– *Milyen volt most újra találkozni a török kislánnyal, akit megmentett?*

– Ez nagyon meghatározó pillanata volt az életemnek. Igaz, hogy kamerák szegeződtek rám, és a vakuk is villogtak, de igazán megilletődtem. Tudja, úgy éreztem, van értelme a munkámnak. Ezekért a mozzanatokért érdemes élni, dolgozni, embertelen körülmények között is.

– *Szerénytelenség nélkül mondja meg, van-e valami olyan, amitől ön jobb, mint a többi mentőkutya?*

– Sokat köszönhetek a genetikai adottságaimnak, úgy hiszem. A gazdám szerint egyéniség vagyok. Viszont az biztos, hogy csak vele szeretek dolgozni. Volt már rá példa, hogy Laci otthagyt, segít-

sek másoknak. Hát, az igazat megvallva, nem sok kedvem van ilyenkor a dologhoz.

– *Hogyan viseli a hirtelen jött népszerűséget?*

– Nézze, engem már kicsit fáraszt a dolog. De azért megtanultam, hogy arra mosolyogjak, amerre a kamera fordul. Sokan megsimogatnak, becézgetnek, ami azért nem olyan rossz. A gazdám is pontosan tudja, hogy ezzel is jó ügyet szolgálunk. Így közvetve szerezhetünk pénzt az alapítványunknak, hogy újabb mentőfelszereléseket vásároljunk.

– *Gondolom, a szebbik nemnél is magasra kúszott a népszerűségi indexe.*

– Szerintem ez természetes velejárója annak, hogy sokat szerepelek.

– *Szerelem?*

– Köszönöm kérdését, rendben vagyok.

– *Ennél azért többre lennék kíváncsi.*

– Na jó, akkor csak magának elmesélem a történetünket. Egy szép napon új jövevény érkezett a családunkba. Hát, hogy is mondjam... Egy va-karcs. Alig tudott bemutatkozni, csetlett-botlott, és nagyon félt. Természetesen én rögtön ugratni kezdtem, pizkálgattam, hogy

azért lássa, ki az úr a háznál. Emlékszik a *Sabrina* című filmre? Hát velünk pontosan az történt, mint ami *Harrison Forddal*. Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy *Dolly* gyönyörű hölgygé cseperedett, és már meg sem nézem a többi szukát az utcán. Jó hozzá hazamenni, odabújni, és csak bámulni őt. Azt hiszem, igazi szerelem a miénk, és ma-

ximálisan elfogadjuk egymást a jó és rossz tulajdonságainkkal együtt.

– *Önnek is van rossz tulajdonsága?*

– Igen, de erről nem szívesen beszélek. Elég legyen annyi, hogy néha túl sokáig belefeledkezem a szagokba az utcán, és nem veszem észre, ha hozzám beszélnek.

– *Családot szeretne?*

– Természetesen. Ám most az én kis szerelmem még tanul. Őt is mentésre tanítjuk, és ez fontos feladat. Én öt éves vagyok, és már látszanak rajtam a kezdődő öregség jelei. Ne, ne mondjon semmit! Már őszül a pofám, és ezt a munkát nem tudom sokáig csinálni. Már vágyom arra, hogy esténként megpihenjek, és csak a kölyköket bámuljam a vakomból. Szeretném, ha egyszer lenne egy kis Mancsi, akinek átadhatnám a tapasztalataimat, és továbbvinné a családi vérvonalat.

SZABÓ PATRÍCIA

A Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoport 1996. júniusában alakult meg. Tagjai önkéntesek, akik saját kutyáikkal és felszerelésükkel dolgoznak. Emberi életek és anyagi javak mentésére szakosodtak, megrongálódott épületekben, romokon, roncsok között, nyílt, erdős, bokros, sziklás területeken, vízen és víz alatt képesek élő és halott személyek felkutatására, mentésére, és szükség esetén sürgősségi orvosi ellátásra. Munkájukat két koordináló szakember, egy tolmács, öt speciális feladatokra kiképzett kutya, négy kutyavezető, három alpinista barlangi mentő, egy statikus, három bűvár és két orvos segíti. Kerestek már eltűnt gyerekeket, felnőtteket, kútból, tavakból, folyóvizékből emeltek ki embereket. Balesetknél, rendkívüli időjárási helyzeteknél mentettek, ezenkívül befogták az elszabadult Lujzi medvét is a Bükkben. 1999-ben ötven Borsod-Abaúj-Zemplén megyei, négy megyén kívüli és hat külföldi esetben segítettek. Eddigi munkájuk elismeréseként két ember és három keresőkutya – Mancsi is – belügyminisztériumi „Bátorságért” érdemjelet kapott. Ha szükség van rájuk, bárhol és bármikor rendelkezésre állnak. A Polgári Védelem éjjel-nappali ügyeletén keresztül riaszthatók: 46-412-500, 46-412-555. A csoport támogatója a Miskolci Speciális Felderítő és Mentőcsoportért Közalapítvány, számlaszámuk: 10402764-27615968-00000000. Kereskedelmi és Hitelbank Rt. 3530 Miskolc, Széchenyi u. 88. Sz. Adószám: 18431276-1-05.